

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121207229
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121207229.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Mareka Anovčina v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, občan SR, bytom C., B. XXXX/XX, práv. zast. A. A. D. ml., advokátom so sídlom v Trenčíne, J. Zemana 3141/101 proti žalovanému: Slovenská republika- v zast. Generálna prokuratúra SR so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. novembra 2022, č.k. 14C/54/2021-95 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol, **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku III. o nároku na náhradu trov konania **m e n í** tak, že žalobca **m á** nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

III. Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1. 000€ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Na vec aplikoval ust. § 3 ods.1, 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1,2,3,4, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 9.11.2021 domáhal zaplatenia náhrady škody, spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 13.000€ spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia v zmysle z. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náhrady trov konania. Žalobca v zmysle ust. § 15 citovaného zákona podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanému, ktorá mu bola spôsobená uznesením vyšetrovateľa PPZ SR, NKA, NPJ, expozitúra západ ČVS: B./NKA-PK-ZA-2013 z 26.11.2015, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie v bode 1/ pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa ust. § 221 ods.4 písm. a/ TZ spáchaného formou účasti podľa § 21 ods.1 písm.a/ TZ, v bode 2/ zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods.1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. b/ TZ. V zmysle predmetného uznesenia bolo žalobcovi kladené za vinu, že (vybraté časti uznesenia o vznesení obvinenia) mal v úmysle spôsobiť škodu spoločnosti MIRACOM LCC, spočívajúcu v prisvojení si vlastníctva pozemkov, popretím záväzku 703.611,49€ poskytnutých na zakúpenie týchto pozemkov s využitím obvinenej E., ktorá mala poprieť svoj vlastnoručný podpis. Žalobca mal mať vedomosť, že spoločnosť AMIS CONSULTING za pozemky nikdy nezaplatí a kúpna cena bola zdokladovaná fiktívnymi finančnými

operáciami bez manipulácie s hotovosťou. Uznesenie o vznesení obvinenia žalobca napadol v zákonnej lehote sťažnosťou, ktorá bola zamietnutá uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 22.1.2016 sp.zn.1KV 16/13/3300, čím došlo kumulatívne k splneniu podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru a prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Rovnako bol zamietnutý aj návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 ods.1a nasl. Trest. poriadku. V predmetnej trestnej veci napokon prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín, takmer po 6-tich rokoch od vznesenia obvinenia, uznesením zo dňa 4.2.2021 č.k. 1Kv 1/18/3300/91 rozhodol o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu nie sú trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Dňa 25.8.2021 Generálna prokuratúra čiastočne vyhovela jeho nároku na náhradu škody a uspokojila jeho škodu vo výške 4.500,85€ spočívajúcej v účelne vynaložených trovách obhajoby len čiastočne s tým, že nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000€ nevyhovela s odôvodnením, že ospravedlnenie je v danom prípade postačujúce. Žalobca s uvedeným konštatovaním nesúhlasil a s poukazom na ust. § 16 ods.4, § 3 ods.1 písm. a/ a § 4 ods.1, písm. f/ zák.č. 514/2003 Z.z. a domáhal sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.000€. Vzhľadom k tomu, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ a prokurátor pri výkone verejnej moci, v zmysle § 4 ods.1 písm. f/ cit. zákona je orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR. Uznesenie o vznesení obvinenia sa stalo po zastavení trestného stíhania pre účely nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Žalobca poukázal na to, že nezákonným trestným stíhaním a celým trestným konaním došlo k vážnemu zásahu do jeho dobrej povesti a zanechalo negatívne dôsledky na jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote, čo sa odrazilo aj na jeho psychike. Trestným stíhaním bol poškodený na jeho právach, pretože bol predvolávaný na výsluchy, bolo negatívne ovplyvnené aj jeho zamestnanie, spoločenské postavenie i osobný život a to napriek tomu, že konanie, ktoré sa mu kládlo za vinu, nebolo trestným činom. Jeho rodina a otec ho úplne odstavili. S otcom až do jeho smrti vôbec nekomunikoval a cítil veľkú krivdu. Ukončil vzťahy s kamarátmi, nakoľko aj jeden z kamarátov bol obvinený - B. F.. Keďže nad ničím ani neuvažoval, bol nervózny, nemohol spávať, zbalila sa a odišla aj jeho priateľka. To ho položilo úplne, lebo s priateľkou majú 16-ročného syna. Začal požívať alkoholické nápoje, nevedel si predstaviť budúcnosť a prišiel v podstate o všetko. Nemohol spávať a všetko riešil alkoholom. Týmto všetkým utrpelo aj jeho spoločenské postavenie v Meste Trenčín. Kým do obdobia pred vznesením obvinenia sa zúčastňoval rôznych spoločenských akcií, plesov, tak po prevalení tejto kauzy ho už nikto nikam nepozval. S ohľadom na ľudí, ktorí za vznesením jeho obvinenia stáli bol presvedčený, že skončí neprávom vo výkone trestu. Celé toto obdobie nezvládol, nie je schopný sa dodnes zamestnať, stres mu spôsobil závažné zdravotné komplikácie, stráca zrak, absolvoval operáciu oka a ide aj na druhú operáciu a toto je spôsobené stresom, ktorý prežíval a následkom ktorého začal žiť život, aký žije. Celé obvinenie bolo vykonštruované ľuďmi, momentálne sa nachádzajúcimi vo väzbe a pripravené tak, aby tieto osoby dosiahli svoje obchodné zámery a štát je povinný niesť následky za to, že takýto postup vybraných ľudí na NAKA Trenčín dopustil. Poukázal na ustanovenia § 11, § 13 ods.1, 2 a § 16 Obč. zákonníka, v zmysle ktorých má právo na ochranu svojej osobnosti a odstránenia neoprávnených zásahov a poskytnutia primeraného finančného zadošťučinenia, v zmysle zodpovednosti štátu za takto vzniknutú ujmu. Uviedol, že v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 194/2010 „Rozhodovanie súdov podľa toho zákona (č. 58/1969 Zb.) sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zák.č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenú vznesením obvinenia (R 35/1991)... Na podklade týchto záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotráva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.. Náhrada škody by mala byť podľa žalobcu primeraná tak, aby mohla splniť odškodňovaciu úlohu a nielen symbolickú. Poukázal na úpravu zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2013, v zmysle ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosťou vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, pričom treba vziať do úvahy závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli v spoločenskom uplatnení. Právo domáhať sa náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa musí priznať každému, komu vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia škoda a žalobca mal za to, že priznanie nároku na náhradu škody v podobe trov obhajoby a ospravedlnenia v danom prípade nie je dostatočným zadošťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá sa mu stala v dôsledku nezákonného rozhodnutia a trestného stíhania. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil lekárske správy o jeho zdravotnom stave; navrhoval vypočuť svedkov a to svoju sestru G. B. a kamaráta H. I., svoj výsluch a pripojiť kompletný trestný spis ČVS: B./NKA-PK-ZA-2013.

2. Na základe vykonaného dokazovania za nesporné možno považovať skutočnosti, že v predmetnej veci dňa 05.06.2013 vyšetrovateľ národnej protikorupčnej jednotky, národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len "NPKJ Západ") vydal pod ČVS: B./NKA-PK-ZA-2013 uznesenie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým začal trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 ods.1 písm. a), ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti citovaného uznesenia. Dňa 27.03.2015 vyšetrovateľ NPKJ Západ vydal pod hore uvedeným číslom vyšetrovacieho spisu uznesenie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým začal trestné stíhanie pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 ods. 1 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti citovaného uznesenia. Na základe zabezpečených dôkazov bolo následne dňa 26.11.2015 vyšetrovateľom NPKJ Západ uznesením podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pod ČVS: B./NKA-PK-ZA-2013, vznesené obvinenie osobám: 1/ J. B. F. za obzvlášť závažný zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. a) Tr. zákona; 2/ J. K. L., za obzvlášť závažný zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona a zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona; 3/ A. B. za obzvlášť závažný zločin podvod v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona a zločin marenie spravodlivosti v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 344 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona; 4/ M. E. za obzvlášť závažný zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona; 5/ H. N. za obzvlášť závažný zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona; 6/ J. O. P. za obzvlášť závažný zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona spáchaného formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona a zločin legalizácia príjmu z trestnej činnosti podľa § 234 ods. 1 písm. b) Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, a to na skutkovom podklade, ako je to uvedené vo výrokovej časti citovaného uznesenia. Uznesenie vyšetrovateľa NPKJ Západ ČVS: B./NKA-PK-ZA-2013 podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku, zo dňa 26.11.2015, nadobudlo právoplatnosť dňa 22.01.2016, kedy dozorujúci prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín zamietol sťažnosti obvinených uznesením sp. zn. 1Kv 16/13/3300-80. Správnosť a zákonnosť postupu a rozhodnutí vyšetrovateľa NPKJ Západ a dozorujúceho prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín v trestnom konaní bola následne preskúmaná generálnym prokurátorom Slovenskej republiky na základe návrhov obvinených J. P., J. L., B. a J. F. na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, pričom žiadne pochybenie v činnosti vyšetrovateľa NPKJ Západ a dozorujúceho prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín zistené nebolo. Prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín uznesením sp.zn. 1Kv 1/18/3300-91 zo dňa 04.02.2021 podľa § 215 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie obvinených, lebo skutky v bode 1) až 3) uznesenia o vznesení obvinenia nie sú trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín podľa § 215 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku sp.zn. 1Kv 1/18/3300-91 zo dňa 04.02.2021, nadobudlo právoplatnosť dňa 18.03.2021. Z obsahu spisového materiálu ČVS: B./NKA-PK-Za 2013 zväzok VII vyplýva, že dňa 22.7.2017 bol žalobca vypočutý orgánmi činnými v trest. konaní, kde žalobca uviedol, že pracuje ako brigádnik v reštaurácii Čarodej v Trenčíne, inak je nezamestnaný. Vyšetrovateľ dal žalobcovi k nahliadnutiu splnomocnenie zo dňa 13.7.2005, ktorým ho J. Q. G., bytom C., R. XXX/XX splnomocnil na všetky právne úkony za spoločnosť MIRACOM LLC so sídlom vo Vermonte v USA, vrátane na uzatváranie zmlúv o prijímaní a poskytovaní pôžičiek a o nakladaní s majetkom a pohľadávkami uvedenej spoločnosti a žiadal, aby sa vyjadril k okolnostiam jeho udelenia a načo malo slúžiť; pričom žalobca uviedol, že mu ho dal samotný J. G., s ktorým boli obchodní partneri a priatelia, aby žalobca mohol vybavovať všetky záležitosti firmy. Vyšetrovateľov zaujímala Zmluva o pôžičke zo dňa 11.4.2006 medzi veriteľom B. F. a dlžníkom spol. spoločnosť MIRACOM LLC, kde B. F. tejto spoločnosti požičal 9.009,000,-Sk a Zmluva o pôžičke zo dňa 11.4.2006 medzi veriteľom J. B. K. a dlžníkom spol. spoločnosť MIRACOM LLC, kde J. B. K. tejto spoločnosti požičal 9.009,000,-Sk, ktorú v mene spoločnosti MIRACOM LLC podpísal žalobca a tento uviedol, že tak urobil na základe požiadavky G., ktorý nechcel byť videný na týchto zmluvách a peniaze mali slúžiť na kúpu pozemkov a peniaze boli vyplatené v hotovosti a prevzaté G.. Vyšetrovateľ dal žalobcovi k nahliadnutiu 3 pokladničné doklady, ktoré v mene spoločnosti MIRACOM LLC podpísal žalobca zo dňa 13.3.2008: výdavkový doklad na vyplatenie sumy 3.694.590,-Sk od spol. MIRACOM

LLC pre J. Q. G., príjmový doklad na prijatie sumy 3.694.590,-Sk od H. N. a výdavkový doklad na vyplatenie sumy 3.694.590,-Sk od spol. MIRACOM LLC pre H. N. a žiadali vysvetlenie, pričom žalobca uznal podpis na týchto dokladoch za svoj avšak uvedené transakcie mu nič nehovorili. Ďalej žalobca dostal k nahliadnutiu splnomocnenie zo dňa 17.6.2003 vystavené na jeho osobu spoločnosťou INEXA LLC so sídlom vo Vermonte, USA, zastúpené splnomocnencom J. Q. G., ktorá ho splnomocňuje k právnym úkonom v mene tejto spoločnosti, s tým, nech sa vyjadrí, na aký účel splnomocnenie malo slúžiť a kto ho splnomocnil, žalobca uviedol, že splnomocnenie mu dal J. G. a žalobca nevedel o tejto spoločnosti nič, len to, že robí nejaké obchody a nevedel presne, čo. Na otázku vyšetrovateľa, prečo sa nechal splnomocniť na zastupovanie spoločnosti, o činnosti ktorej takmer nič nevedel sa žalobca nevyjadril. Žalobca potvrdil, že v mene spoločnosti INEXA LLC dňa 24.11.2005 na základe plnej moci zo dňa 17.6.2003 podpísal Zmluvu o prevzatí dlhu, ktorou J. J. G. preberá záväzok 7.mil.Sk od spol. INEXA LLC, ktorý má táto spoločnosť voči B. F. na základe Zmluvy o pôžičke z 26.3.2006. Žalobca v rámci výsluchu vypovedal, že sa stretával na športových a spoločenských podujatiach s Wernerom, Chorvátom, s G. spolu obchodovali, Aninu poznal 18 rokov, priatelili sa a Szivósa pozná ako obchodného partnera F.. Na otázku prokurátora, prečo žalobca robil opakovane rôzne úkony na požiadanie G., či z toho niečo žalobca mal, tento odpovedal: „Samozrejme, že nikto zadarmo nič nerobí, mal som z toho nejaký prospech, napr. mi G. zaplatil dovolenku na Cypre, kde som bol aj s ním.“ Na otázku prokurátora, či sa žalobca zaujímal konkrétnejšie o pozadie týchto obchodov žalobca uvádzal, že sa nezaujímal, s G. mal taký vzťah aký mal (maximálne priateľský v tom čase) s ničím nebol problém, nemal dôvod mu neveriť a keď ho požiadal o pomoc a nechcel byť viditeľný pri nejakých obchodoch, tak sa dohodli a on mu podpísal splnomocnenia a žalobca uviedol, že nechcel vedieť dôvod, prečo G. nechcel byť viditeľný na zmluve a ani sa ho na to nepýtal.

3. Žalobca si uplatnil v zmysle ust. § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku náhradu škody vo vzťahu k žalovanému, ktorá mu bola spôsobená uznesením vyšetrovateľa PPZ SR, NKA, NPJ, expozitúra západ ČVS: B./NKA-PK-ZA-2013 z 26.11.2015, ktorým bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie v bode 1/ pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa ust. § 221 ods.4 písm. a/ TZ spáchaného formou účasti podľa § 21 ods.1 písm. a/ TZ, v bode 2/ zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods.1 písm. a/, ods.2 písm. a/, písm. b/ TZ. V zmysle predmetného uznesenia mu bolo kladené za vinu, že v mene spoločnosti MIRACOM LLC, podpísal zmluvy o pôžičke zo dňa 11.4.2006 od veriteľa B. F. na sumu 299.044,02€ a od veriteľa J. B. K. na sumu 299.044,02€ s vedomím, že koná na základe falošnej plnej moci zo dňa 13.7.2005, ktorým J. Q. G. ako splnomocnený zástupca tejto spoločnosti splnomocnil žalobcu na uzatváranie zmlúv o prijímaní a poskytovaní pôžičiek a pod. tiež sa mu kládlo za vinu, že dňa 24.11.2015 podpísal v mene spoločnosti INEXA (pôvodný dlžník) Zmluvu o prevzatí dlhu, na základe falošnej plnej moci zo dňa 17.6.2003, ktorou mal Q. G. ako splnomocnený zástupca spol. INEXA splnomocniť žalobcu na podpis tejto zmluvy a na základe tejto zmluvy o prevzatí dlhu si veriteľ B. F. uplatnil na Okresnom súde Trenčín v spore 15Ro/226/2012 pohľadávku (spoločnosti INEXA) od nového veriteľa J. J. G.. Žalobca si uplatnil si náhradu škody za trovy obhajoby v trestnej veci (majetková škoda) vo výške 4.039,93€ a nemajetkovú ujmu vo výške 13.000€. Dňa 22.9.2021 Generálna prokuratúra SR oznámila žalobcovi (č.l. 10 spisu), že čiastočne vyhovel jeho nároku na náhradu škody a uspokojí jeho škodu vo výške 3.357,27€ spočívajúcej v účelne vynaložených trovách obhajoby a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.000€ nevyhovela, pretože mala za to, že ospravedlnenie je v danom prípade postačujúce.

4. Súd prvej inštancie vykonal výsluch svedkov. Svedkyňa G. B. žalobcu vypovedala, že je jeho jedinou sestrou a mali pred rokom 2015 veľmi dobré vzťahy, ako osobné aj rodinné, aj keď v tom čase sa ich rodičia rozviedli. Udržovali vzťahy, chodievali na grilovačky, vzťahy perfektne fungovali a keď sa začalo trestné stíhanie žalobcu došlo k zmene. Brat sa odmlčal, netušila, čo sa deje a až od jeho kamarátov sa dozvedela, že je obvinený. Ich otec bol v minulosti v Trenčíne veľmi známy, bol členom KSČ v 90-tych rokoch, mal na starosti všetky služby v Meste Trenčín, potom podnikal a mal práčovne a čistiarne a chcel, aby žalobca išiel v jeho šľapajach a na dobrej povesti rodiny si veľmi zakladal. Keď sa dozvedel o obvinení žalobcu, veľmi ho to zasiahlo, napriek tomu, že mu žalobca vysvetľoval, že je nevinný, otec mu neveril, vzťahy sa vážne pokazili a ani do jeho smrti sa nenapravili. Otec uvažoval o tom, že žalobcu vydedí, svedkyňa mu to vyhovorila a povedala, že sa vzdá dedičstva a nakoniec ho nevydedil. Žalobca po trestnom stíhaní prestal chodiť na rodinné stretnutia, pretože sa cítil trápne a začal piť, čo malo za následok, že sa s ním rozišla jeho priateľka. Svedkyňa sa s ňou o tom rozprávala, ona uviedla, že to bol dôvod, prečo s ním ukončila vzťah, lebo sa zmenil, nadmieru pil a prestal sa starať o rodinu. Pokiaľ ide o situáciu v rodine, ani po ukončení trestného stíhania sa psychický stav žalobcu

nezmenil, mal problémy s očami, problém s alkoholom pretrváva, a aj v minulosti mu hovorili, aby to riešil a rozhodol sa, že s tým niečo urobí až teraz. Neustále myslel na trestné stíhanie, obával sa, že pôjde do väzenia a pokiaľ ide o zmenu v správaní, pred začatím stíhania bol úplne iným človekom, bol spoločenský, obľúbený, športoval, hrával tenis a v súčasnosti nič z toho nerobí a tie psychické, aj fyzické problémy, vrátane alkoholu, pretrvávajú, je pravda, že keď ho priateľka opustila, nasťahovala ho do svojho bytu, poplatky za užívanie platí riadne, nájomné od neho nepožaduje. Svedok H. I. - kamarát žalobcu vypovedal, že pozná žalobcu cca 25 rokov a pokiaľ ho môže charakterizovať, za minulé obdobie to bol spoločenský človek, vždy usmiaty, užíval si život, pracoval a spolu istý čas podnikali, lebo on začal podnikáť v reštauračných službách a žalobca sa k nemu pridal. Postupne sa situácia zhoršila a zrazu z kamaráta a bezproblémového človeka bol niekto úplne iný; ako keď sa vypne gombička. Svedok uviedol, že vedel, že na žalobcu niečo našli, vyšetrovala ho NAKA, chodil na výsluchy. Pôvodne spolu chodili na spoločenské podujatia ako futbal, hokej a vzhľadom k tomu, že žalobca bol z Trenčína, 95% ľudí ho poznalo a začalo sa o ňom všeličo šuškať, napr., že asi pôjde do basy a podobne, toto nikomu na psychike nepridá a postupne sa žalobca začal týchto ľudí strániť a jednoznačne ho to spoločensky veľmi zasiahlo. Aj keby chcel fungovať a pracovať, jednoducho to nešlo, mal v sebe nejaké obmedzenia, začal to riešiť alkoholom a z ich predchádzajúcich vzťahov nezostalo nič. Stretnú sa, porozprávajú, ale nie je to, čo predtým a spoluprácu s ním musel ukončiť v roku 2019, pretože jeho zlé správanie gradovalo. V jeden deň prišiel do práce opitý, druhý deň neprišiel vôbec a keď sa ho opýtal, či objednal tovar, povedal, že áno, ale myslou bol inde a nakoniec svedok musel spoluprácu so žalobcom ukončiť. Vypomáhal žalobcovi do roku 2019 a nechcel ho úplne odrezať, pretože mu v minulosti pomohol. Svedkyňa G. B. priateľka žalobcu vo svojej výpovedi uviedla, že majú so žalobcom spoločného syna a žili v spoločnej domácnosti asi 5 rokov, u jej rodičov a kedy sa rozišli už nevedela uviesť. Vzťahy so žalobcom sa zhoršili potom, ako sa žalobca začal flákať, nenosil domov peniaze a to bolo potom, ako bol trestne stíhaný. Nakoniec ho vyhodila zo spoločnej domácnosti, lebo sa o nič nestaral, neprispieval na domácnosť, na dieťa a zmenilo sa to až potom, ako mala súdne rozhodnutie, odvtedy s výživným nebol problém. Mali problémy v styku s dieťaťom, lebo syn s ním nechcel chodiť, pretože keď žalobca prišiel, mal vypité. Pokiaľ vie, po odchode zo spoločnej domácnosti išiel k sestre. So sestrou sa rozviedol, avšak nevedela kvôli čomu. S otcom mal žalobca konflikt, lebo otec naňho tlačil kvôli trestnému stíhaniu v tom smere, že nevedel, ako sa mohlo niečo takéto stať. Rodičia žalobcu, aj keď sa rozišli, chodili k nim do domácnosti navštevovať vnuka. Svedkyňa uviedla, že má vedomosť o tom, že žalobca už nepije a trvá to asi 2 mesiace. V minulosti mal problémy s požívaním alkoholu a toto začalo po jeho trestnom stíhaní.

5. Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 26P/21/2016, vyplýva, že žalobca sa domáhal schválenia dohody rodičov o úprave práv a povinností k mal. synovi F. B., nar. XX.XX.XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 26P/21/2016 -21 zo dňa 17.2.2017 bola schválená dohoda rodičov tak, že mal. F. bol zverený do starostlivosti matky a žalobca (otec) bol zaviazaný platiť mu výživné po 100€ mesačne s účinnosťou od 1.2.2016 a styk s dieťaťom mal žalobca upravený bez obmedzenia. Z obsahu zápisnice z pojednávania v tejto veci zo dňa 17.02.2017 vyplýva, že žalobca tvrdil, že s matkou maloletého nežijú v spoločnej domácnosti asi 8 rokov. Súd zistil lustráciou žalobcu v Sociálnej poisťovni jeho zamestnávateľov za obdobie od rozhodovania o výživnom do konca 2/2021, kedy bolo trestné stíhanie zastavené a zistil, že žalobca mal viacero zamestnávateľov. Za obdobie od 1.3.2015 do 28.2.2016 mal vymeriavací základ 81,60€ mesačne, od 29.2.2016 do 28.2.2017 v sume 80€ mesačne, v období od 1.3.2017 do 9.4.2017 mal priemerný vymeriavací základ 52,5€, od 10.4.2017 do 31.8.2017 mal priemerný vymeriavací základ cca 329,13€ mesačne, od 1.9.2017 do 31.1.2018 mal priemerný vymeriavací základ 80€ mesačne, od 1.2.2018 do 31.12.2018 mal priemerný vymeriavací základ 61,59€ mesačne, od 1.1.2019 do 4.6.2019 mal priemerný vymeriavací základ 53€ mesačne, od 5.6.2019 do 31.10.2019 mal priemerný vymeriavací základ 163,67€ mesačne, v období od 1.11.2019 do 31.1.2020 mal priemerný vymeriavací základ 63,5€ mesačne, v období od 1.2.2020 do 31.1.2021 mal priemerný vymeriavací základ 174,21€ mesačne a od 1.2.2021 do 28.2.2021 mal priemerný vymeriavací základ 172,64€ mesačne. V roku 2017 bol na majetok žalobcu vyhlásený konkurz, konanie sa viedlo pod sp. zn. 22OdK/100/2017 zverejnené bolo 05.09.2017, konanie bolo ukončené 13.11.2017 zrušením konkurzu pre nedostatok majetku.

6. Žalobca si uplatnil v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody (dňa 10.5.2021) škodu vo výške 4.039,93€ ako trovy obhajoby a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.000€ pretože bolo uznesením ČVS:B./NKA-PK ZA-2013 zo dňa 26.11.2015 voči nemu začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie v bode 1/ pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa ust. § 221 ods.4 písm. a/ TZ spáchaného formou účastiťva podľa § 21 ods.1 písm.a/ TZ , v bode 2/ zločin marenia spravodlivosti

podľa § 344 ods.1 písm. a/, ods.2 písm. a/, písm. b/ TZ formou spolupáchateľstva. Uznesením Krajského prokurátora Trenčín sp.zn.1Kv 16/13/3300 zo 4.2.2021 bolo trestné stíhanie voči jeho osobe zastavené, pretože skutok nie je trest. činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Súd dospel k záveru, že okruh orgánov verejnej moci zodpovedajúcich za škodu v trestnom konaní je stanovený v § 4 cit. zákona a teda je to orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla. Z dikcie § 4 zákona je zrejmé, že zákonodarca zodpovednosť rozdelil medzi 3 subjekty : a/ Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 4 ods.1 písm. a/ prvý bod), 2/ Ministerstvo vnútra SR (§ 4 ods.1 písm. b) a Generálnu prokuratúru SR (§ 4 ods.1 písm. f/) a z pohľadu priebehu trestného konania a jednotlivých štádií, ktoré ho tvoria je vymedzenie okruhu orgánov konajúcich v mene štátu odvodené od zodpovednosti za to ktoré štádium trestného konania. V prípade trestného konania za zákonnosť prípravného konania je primárne zodpovedný prokurátor a vyšetrovateľ (výnimočne súd ak rozhoduje v prípravnom konaní) a za zákonnosť súdnej fázy trestného konania súd, ktorý práve v tejto časti konania vykonáva samotné trestné konanie, v rámci ktorého môže dôjsť k nezákonnému úradnému postupu. Z obsahu predbežného prerokovania nároku na náhradu škody je zrejmé, že žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku vznesenia obvinenia, teda za fázu, v ktorej primárne zodpovednosť nesie prokurátor. Z tohto dôvodu súd mal za to, že v mene štátu zodpovedá za vzniknutú škodu Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR.

6. V prejednávanej veci žalobcovi nepochybne v súvislosti s trestným konaním vo veci ČVS: B./ NKA-PK-ZA-2013 zo dňa 26.11.2015, vznesením obvinenia a trestným stíhaním vznikla majetková škoda, spočívajúca v zmenšení jeho majetku o trovy obhajoby v sume 3.357,27€, ktorú štát uznal za opodstatnenú škodu a táto škoda je v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, vedúcim k zastaveniu trestného stíhanie a trovy konania by žalobcovi neboli vznikli, ak by nebol trestne stíhaný a obvinený z vyššie uvedenej trestnej činnosti. Z tohto jednoznačne vyplýva, že pokiaľ štát bol ochotný uhradiť účelne vynaložené trovy obhajoby, súd mal za to, že sú v danej trestnej veci splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Neuhradená zostala len žalobou uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 13.000€. V danej veci sa súd pri posúdení spôsobu a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy najskôr zaoberal vecou z hľadiska, či vzhľadom na závažnosť ujmy spôsobenej žalobcovi nezákonným rozhodnutím, nie je dostatočným zadosťučinením iba samotné konštatovanie porušenia práva, resp. ospravedlnenie. Pri určení primeranosti formy zadosťučinenia, závažnosť ujmy skúmal predovšetkým vo vzťahu k tým osobnostným sféram, ktoré žalobca v konaní uplatnil (vo sfére dobrej povesti, vo sfére súkromnej a pracovného uplatnenia). Súd dospel k záveru, že dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím, nemožno považovať len samotné konštatovanie porušenia práva (ospravedlnenie) ale je nutné priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom pri stanovovaní primeranej výšky sa súd riadil kritériami v § 17 ods.3 zák. č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ ide o osobu poškodeného, tento bol v minulosti 2x právoplatne odsúdený a to Okresným súdom v Trenčíne pod sp. zn. 2T/324/97 zo dňa 5.11.1997 na základe § 201b Tr. zákona na peňažný trest 10.000,-Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na 18 mesiacov (odsúdenie bolo zahladené) a Okresným súdom Trenčín sp.zn. 4T/27/08, uznesenie Krajský súd Trenčín 2To/119/2013 podľa § 8/1, §9/2, § 148a/1,4Tr. z. 140/1961 odňatie slobody podmenečne na 2 roky so skúšobnou dobou 4 roky, osvedčenie sa dňa 14.7.2018, na páchatela sa hľadá akoby nebol odsúdený a dopustil sa dopravných priestupkov dňa 4.12.2020 (§ 22 zák. o priestupkoch - napomenutie), dňa 24.6.2020 (§ 22 nerešpektovanie DZ -pokuta 30€), 23.6.2020 (§ 22 ods.1 písm. h/ bod 1 - prekročenie povolenej rýchlosti v obci pokuta 10€), 28.1.2017 (§ 22 ods. 1 písm. h/ -rýchlosť jazdy pokuta 40€), 10.6.2016 (§ 22 ods.1 písm. l/ -prekročenie rýchlosti pokuta 50€) a 28.12.2015 (§ 16 ods.4 porušenie pravidiel cest. premávky pokuta 10€).

7. V čase začatia trestného stíhanie dňa 26.11.2015 žalobca pravdepodobne pracoval ako brigádnik resp. bol nezamestnaný; tvrdil, že bol tichý spoločník v nejakej spoločnosti bez bližšej špecifikácie. Odvody do sociálnej poisťovne za žalobcu v období od 1.3.2015 do 28.2.2016 platila spol. ZURA, s.r.o., avšak len za 1/, 2/ 2016 z vymeriavacieho základu 81,60€ mesačne. Vtedy bol žalobca slobodný, mal ukončené stredoškolské vzdelanie a býval v byte u svojej sestry. V čase začatia trestného stíhanie jeho vzťah s priateľkou G. B. (matkou jeho dieťaťa mal. F. B., nar. XX.XX.XXXX) bol už ukončený a nežili v spoločnej domácnosti. Z výpovede žalobcu v konaní pred tun. súdom sp.zn. 26P/21/2016 o úpravu práv a povinností k synovi zo dňa 17.2.2017 vyplynulo, že nežijú v spoločnej domácnosti asi 8 rokov, to znamená že minimálne od roku 2009 a dôvodom rozpadu tohto vzťahu bolo podľa výpovede svedkyne G. B. správanie žalobcu, spočívajúce v tom, že sa začal flákať, požíval alkohol, nenosil domov peniaze, o nič sa nestaral a neprispieval na domácnosť. Preto ho zo spoločnej domácnosti vyhodila

a žalobcu prichýlila následne jeho sestra- svedkyňa G. B., ktorá mu dala do užívania 1-izbový byt s tým, že nežiadala od neho platenie nájmu a žalobca dodnes hradí len služby spojené s užívaním bytu. Z výsluchu svedkyne G. B. tiež vyplynulo, že problémy v styku so synom boli tiež kvôli správaniu žalobcu, pretože chodil po dieťa pod vplyvom alkoholu a ona mu ho odmietala dať. Z výpovede svedka H. I. mal súd za preukázané, že žalobca bol v minulosti spoločenský človek, ktorý si užíval život a postupne sa jeho správanie zmenilo a mal problémy s alkoholom, do práce chodil sporadicky, niekedy pod vplyvom alkoholu, niekedy neprišiel vôbec, neplnil si pracovné povinnosti, myslou bol inde a spoluprácu s ním musel ukončiť v roku 2019, lebo jeho zlé správanie gradovalo. Samotný žalobca uviedol, že po začatí trestného stíhania riešil svoje obavy z toho, že pôjde do väzenia požívaním alkoholických nápojov a tento problém pretrval aj po zastavení trestného stíhania s tým, že prestal požívať alkohol 2 mesiace pred pojednávaním na súde v tejto veci a odborne problém s alkoholom dovtedy neriešil, napriek požiadavkám sestry žalobcu. Aktuálne býva sám, voľný čas trávi sledovaním televízie. Spoločensky sa neangažuje. Vzťahy so synom sa upravili a má zdravotné problémy s očami (bol na operácii).

8. Žalobca tvrdil, že v dôsledku jeho nezákonného trestného stíhania došlo k vážnemu zásahu do jeho dobrej povesti a zanechalo to negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote. Spoločenský život mal byť ovplyvnený tým, že pôvodne chodil na plesy na pozvánky a po prevalení tejto kauzy ho nikto nikam nepozval. Bol predvolávaný na výsluchy, otec aj rodina ho úplne odstavili, ukončil vzťahy s kamarátmi, lebo jeden z nich bol obvinený - B. F. a odchod priateľky ho úplne položil, začal požívať alkohol a prišiel o všetko. Z vykonaného dokazovania však súd nemal preukázané, že by v dôsledku trestného stíhania bola žalobcovi spôsobená ujma v jeho pracovnom živote, pretože v minulosti (pred začatím trestného stíhania) mal oficiálne príjmy na hranici sociálnej odkázanosti, matka jeho dieťaťa ho vyhodila zo spoločnej domácnosti už v roku 2009 z dôvodu, že sa flákal a nenosil domov peniaze. Jeho pracovná situácia sa nezmenila ani po skončení trestného stíhania. Žalobca mal problémy s požívaním alkoholu očividne už pred začatím trestného stíhania, avšak nie je zrejmé, v akom rozsahu a súd ho preto vyzval, aby predložil lekárske správy, preukazujúce príčinnú súvislosť medzi zvýšeným požívaním alkoholu a trestným stíhaním, čo však žalobca neurobil a tieto skutočnosti preukázané neboli. Žalobca nepreukázal, aké bolo jeho spoločenské postavenie v Meste Trenčín pred začatím trestného stíhania, v akých spoločenských kruhoch sa pohyboval a kto konkrétne ho mal pozývať oficiálnymi pozvánkami na plesy a po prevalení kauzy mal s tým prestať. Rovnako sa nepreukázala príčinná súvislosť medzi operáciou oka žalobcu v máji 2021 a predmetným trestným konaním. Žalobca tvrdil, že sa musel zúčastňovať výsluchov, avšak z predloženého rozpisu trov obhajoby v tejto veci, od žalovaného v rámci odpovede na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 22.9.2021 (č.l. 11-13 spisu) vyplýva, že žalobca bol zastúpený advokátom a vypovedať bol po vznesení obvinenia iba raz, dňa 23.5.2016 (odmietol vypovedať) a 6x sa zúčastnil porady u obhajcu. Trestné stíhanie sa zastavilo najmä preto, že viacero obvinených po vznesení obvinenia odmietlo vypovedať.

9. Súd mal za preukázané, že trestné konanie malo výrazný vplyv na osobný a rodinný život žalobcu, lebo, ako vyplynulo z výpovede sestry žalobcu a svedka H. I., správanie žalobcu sa po vznesení obvinenia zmenilo do takej miery, že prestal chodiť na rodinné oslavy a zúčastňovať sa spoločenských a športových podujatí v obave, že pôjde do výkonu trestu a narušili sa jeho vzťahy s otcom, ktorý s ním odmietal až do jeho smrti komunikovať a neveril mu, že je nevinný. Otec mal v pláne ho vydediť, čo však nakoniec na naliehanie svedkyne G. B. neurobil. Žalobca v žalobe tvrdil, že v zmysle uznesenia o vznesení obvinenia mu bolo kladené za vinu, že mal v úmysle spôsobiť škodu spoločnosti MIRACOM LLC, spočívajúcu v prisvojení si vlastníctva pozemkov, popretím záväzku 703.611,49€ poskytnutých na zakúpenie týchto pozemkov s využitím obvinenej E., ktorá mala poprieť svoj vlastnoručný podpis. Žalobca mal mať vedomosť, že spoločnosť AMIS CONSULTING za pozemky nikdy nezaplatí a kúpna cena bola zdokladovaná fiktívnymi finančnými operáciami bez manipulácie s hotovosťou. Z obsahu uznesenia 1Kv 16/13/3300 -80 z 22.1.2016, ktorým prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne zamietol sťažnosť obvinených proti vzneseniu obvinenia však vyplýva, že toto sa kládlo za vinu obvinenému J. B. F.. Žalobcovi bolo kladené za vinu, že v mene spoločnosti MIRACOM LLC, podpísal zmluvy o pôžičke zo dňa 11.4.2006 od veriteľa B. F. na sumu 299.044,02€ a od veriteľa J. B. K. na sumu 299.044,02€ s vedomím, že koná na základe falošnej plnej moci zo dňa 13.7.2005, ktorým J. Q. G. ako splnomocnený zástupca tejto spoločnosti splnomocnil žalobcu na uzatváranie zmlúv o prijímaní a poskytovaní pôžičiek a pod. Tiež sa mu kládlo za vinu, že dňa 24.11.2015 podpísal v mene spoločnosti INEXA (pôvodný dlžník) Zmluvu o prevzatí dlhu, na základe falošnej plnej moci zo dňa 17.6.2003, ktorou mal Q. G. ako splnomocnený zástupca spol. INEXA splnomocniť žalobcu na podpis tejto zmluvy a na základe tejto zmluvy o prevzatí dlhu si veriteľ B. F. uplatnil na Okresnom súde Trenčín v spore

15Ro/226/2012 pohľadávku (spoločnosti INEXA) od nového veriteľa J. J. G., ktorej bolo na základe tejto zmluvy predbežným opatrením súdu zakázané nakladať s nehnuteľným majetkom, zapísaným na LV č. XXXX, LV č. XXX, LV č. XXXX, LV č. XXX a LV č. XXXX v k.ú. C..

10. Z týchto dôvodov mal súd za to, že žalobca okrem konfliktného vzťahu s otcom a nepohody v dôsledku stresov z eventuálnych následkov trestného konania, trvajúceho takmer 6 rokov (do zastavenia trest. stíhania dňa 4.2.2021) neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal žiadne závažné následky, ktoré mu mali v tejto súvislosti vzniknúť v súkromnom živote, pracovnom živote a v spoločenskom uplatnení. Treba v tejto súvislosti poukázať na to, že sa do tejto situácie (podozrivý z páchania trestnej činnosti) žalobca dostal sám, svojimi vlastnými rozhodnutiami a životným štýlom. Pred vznesením obvinenia žalobca pred vyšetrovateľom uviedol, že robil opakovane rôzne právne úkony na požiadanie J. Q. G. bez toho, aby sa zaujímal o pozadie týchto obchodov, a keď G. nechcel byť viditeľný pri nejakých obchodoch, konal ako jeho splnomocnený zástupca na základe plnej moci (ako nastrčená osoba), z čoho mal osobný prospech a keď si následne J. B. F., ktorý nadobudol práva na základe takýchto úkonov, uplatňoval nároky z nich na súde, konanie žalobcu vzbudilo podozrenie orgánov činných v trestnom konaní. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd považoval za primerané finančné zadostučinenie za psychické následky žalobcu vzhľadom na dĺžku trestného konania a ujmu na rodinnom živote len sumu 1.000€ a vo zvyšku nárok ako nepreukázaný zamietol. Lehotu na plnenie vzhľadom na výšku priznanej sumy súd určil na 3 dni od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 veta prvá CSP).

11. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 13.000 eur, pozostávajúcu z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a k náhrade trov prvoinštančného ako i odvolacieho konania v rozsahu 100%. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v časti týkajúcej sa výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§365 ods. 1 písm. f) CSP/. Uviedol, že základ nároku žalobcu bol preukázaný a priznaný, a teda možno skonštatovať, že žalobca bol vo veci o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch úspešný, pričom výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. S poukazom na uvedené má za to, že súd prvej inštancie pochybil, keď žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% napadnutým výrokom III. nepriznal. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch nepôjde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu totiž nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Keďže žalobca mal v danej veci plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z procesného úspechu žalobcu závisela výlučne od úvahy súdu, je možné považovať žalobcu za plne procesné úspešného podľa § 255 ods. 1 CSP. Navrhol, aby odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že trestné konanie malo výrazný vplyv na osobný a rodinný život žalobcu, ktorú skutočnosť skonštatoval z výpovede sestry žalobcu a svedka H. I.. K narušeniu vzťahov došlo aj medzi žalobcom a jeho synom, s ktorým sa žalobca nestretával. Syn vnímal zmenu správania žalobcu a odmietal ho navštevovať, čo všetko viedlo k nadmernému požívaniu alkoholických nápojov žalobcom. Namietal závery súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že žiadne závažné následky, ktoré mali žalobcovi v tejto súvislosti vzniknúť v súkromnom živote, v pracovnom živote a v spoločenskom uplatnení, dokonca uvádzajúc, že sa žalobca údajne do tejto situácie dostal sám, svojimi vlastnými rozhodnutiami a životným štýlom. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že vzťahy žalobcu s otcom sa od trestného stíhania v danej veci zhoršili natoľko, že otec až do jeho smrti so žalobcom vôbec nekomunikoval. Žalobca bol takmer 6 rokov trestne stíhaný za trestný čin, za ktorý mu reálne hrozil trest odňatia slobody v trvaní 10-15 rokov, pričom takmer 6 rokov žil v neistote, v strachu a v strese, že mu uvedený trest reálne bude uložený. Z toho dôvodu nemožno súhlasiť s tvrdením súdu prvej inštancie, že malo ísť len o akúsi nepohodu žalobcu v dôsledku stresov z eventuálnych následkov trestného konania trvajúceho takmer 6 rokov. Namietal závery súdu, že žalobca nepreukázal, aké bolo jeho spoločenské postavenie v Meste Trenčín pred začatím trestného stíhania, v akých spoločenských kruhoch sa pohyboval a kto konkrétne mal žalobcu pozývať na plesy atď.. Uvedené skutkové tvrdenia neboli sporné, pričom ich žalovaný v priebehu celého konania ani raz nespochybnil, na základe čoho nebolo povinnosťou žalobcu ich dokazovať a to v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP. Z výsluchu svedkyne G. B. jednoznačne vyplynulo, že spolu prestali žiť až po začatí trestného stíhania žalobcu, kedy sa správanie žalobcu zhoršilo natoľko, že musel opustiť spoločnú domácnosť. Nie je preto

pravdou, ako nesprávne ustálil súd prvej inštancie, že žalobcu o matka maloletého dieťaťa vyhodila zo spoločnej domácnosti už v roku 2009. Po tomto dátume spolužitie obnovili, preto na pojednávaní vznikla nejasnosť ohľadom konkrétnych dátumov. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že priznaná výška nemajetkovej ujmy 1.000,- eur je primeraná s prihliadnutím na psychické následky žalobcu vzhľadom na dĺžku trestného konania ako i ujmu v rodinnom živote, pričom vo zvyšku súd nárok ako nepreukázaný zamietol. Výsluchom žalobcu ako i svedkov bolo dokázané, že vznesenie obvinenia malo priamy dosah na osobný a rodinný život žalobcu, v dôsledku čoho prišiel o priateľov, rodina ho úplne odstavila, otec so žalobcom prestal komunikovať až do svojej smrti, čo malo na osobu žalobcu nepriaznivý psychický dopad, čo malo za následok o.i. nadmerné požívanie alkoholických nápojov. Celým trestným konaním došlo k zásahu do dobrej povesti žalobcu, pričom utrpelo i spoločenské postavenie žalobcu v Meste Trenčín. Súd prvej inštancie ignoroval prednesené vyjadrenie, o ktorom prokuratúra veľmi dobre vie, že nie žalobca spravil chybu, ale štát dopustil, že z dôvodu sporu medzi podnikateľmi F. (spoluobvinený) a S. D. sa podarilo a bol daný priestor vytvoriť uznesenie o vznesení obvinenia, aké bolo vytvorené. S ohľadom na dĺžku trvania trestného konania (takmer 6 rokov), okolnosti trestného konania, ako i vzhľadom na ujmu v rodinnom, v osobnom i v spoločenskom živote považuje žalobca sumu 1.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za neprimerane nízku a sumu 13.000 eur, ktorú požadoval, považuje za primeranú všetkým okolnostiam prípadu.

12. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal všetky navrhnuté dôkazy a na takto zistený skutkový stav aj aplikoval správny právny predpis. Poukázal na ust. § 3 ods. 1, § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., keď žalobca ako poškodený v tomto konaní jednoznačne nepreukázal, že by skutočne došlo k zmenšeniu jeho majetku v súvislosti s trestným stíhaním v takej výške, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy vo väčšom rozsahu ako mu priznal súd prvej inštancie. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca v čase začatia trestného stíhania riadne nepracoval. Tvrdil, že bol tichý spoločník v nejakej spoločnosti, ktorú ale nevedel bližšie uviesť. Nepreukázal ani výšku svojho príjmu napriek tomu, že súd ho k tomu vyzval. Nakoľko žalobca bol nečinný a nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie vzniku škody v tomto smere, súd z vlastnej iniciatívy zistil z odvodov sociálnej poisťovne, že v období od 01.03.2015 do 28.02.2016 za žalobcu platila odvod spoločnosť ZURA, s. r. o. a aj to len za obdobie január a február roku 2016 z vymeriavacieho základu 81,60 Eur mesačne. Vzhľadom na uvedené jednoznačne vyplýva, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma v jeho pracovnom živote, nakoľko nízky príjem mal žalobca už pred začatím trestného stíhania. Taktiež ani po jeho skončení sa žalobca nikde riadne nezamestnal. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 14.09.2022 uviedol, že pracuje iba na dohodu o pracovnej činnosti, aj to len keď je triezvy. Rovnako nedošlo v dôsledku trestného stíhania ani k negatívnym vplyvom v rodinnom živote žalobcu, nakoľko žalobca svoj vzťah s priateľkou ukončil pred začatím trestného stíhania pre problémy s alkoholom, nedostatočnú starostlivosť o domácnosť a dieťa. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca mal problémy s alkoholom už aj pred začatím trestného stíhania, čo sa teda podpísalo pod jeho rodinný život a narušenie rodinných vzťahov. Rovnako žalobca nepreukázal ani to, že by trestné stíhanie bolo spúšťačom chorôb uvádzaných žalobcom, resp. jeho problému s alkoholom. Súd aj v tomto prípade vyzval žalobcu na predloženie dokladov, prípadne lekárskeho správ, žalobca ich však nepredložil a ani žiadny iný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia. Práve naopak, z výpovedí a vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca mal s alkoholom problém už pred trestným stíhaním a ani po skončení trestného stíhania žalobca nemal záujem o riešenie tohto problému. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2013 sp. zn. 6 Cdo 103/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. januára 2012 sp. zn. 6 M Cdo 11/2010. Dôležité ale je to, že jednoznačne musí byť preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2005 sp. zn. 1 Cdo 16/2005). V danom prípade nastali viaceré skutočnosti, ktoré pôsobili v prípade žalobcu na škodlivý následok a nastali ešte pred začatím trestného stíhania. Žalobca sám vo svojej výpovedi potvrdil, že má veľké problémy s alkoholom, v dôsledku ktorého sa mu rozpadol vzťah, prišiel o prácu a aj jeho syn sa s ním odmietol stretávať. Aj samotné zdravotné problémy, na ktoré žalobca poukazoval, vznikli práve v dôsledku nadmerného požívanie alkoholických nápojov. Aj z výpovedí jednotlivých svedkov vyplýva, že poškodenie dobrého mena, narušenie rodinných vzťahov, ako aj vzťahov s priateľmi nespôsobil samotné trestné konanie, ale práve alkohol, ktorému žalobca prepadol. Nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že v dôsledku trestného stíhania došlo k zmene správania žalobcu, narušeniu vzťahov v rodine a nadmernému požívaniu alkoholických nápojov, pričom dané skutočnosti neboli sporné a protistrana ich výslovne nepoprela, keď žalovaný už vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal na to, že svoje tvrdenia žalobca nijako

nepreukázal. Žalovaný poukázal pritom aj na to, že základným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je vyhodnotenie, že samotné skonštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity však musí preukázať žalobca, keď nemajetková ujma má byť určitou odmenou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pritom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, či dobré meno a povesť osoby. V danej veci žalobca nijakým spôsobom nepreukázal existenciu takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať iba prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Rovnako v priebehu konania žalovaný poukázal na to, že žalobca nepreukázal jednoznačnú príčinnú súvislosť medzi prípadným nezákonným rozhodnutím a vzniknutou nemajetkovou ujmu, ktorú žiadal žalobca. V zmysle ust. § 154 CSP mal žalobca v priebehu celého konania pred súdom prvého stupňa dosť času sa vyjadriť a predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Rovnako žalobcu k tejto aktivite a preukazovaniu svojich tvrdení viackrát vyzýval aj prvostupňový súd. Súd prvej inštancie správne prihliadol na to, že samotné trestné stíhanie síce objektívne u každého je psychickou záťažou, spôsobuje stres, pocit frustrácie neistoty, ale aj na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tomto smere. V predmetnom konaní žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že práve postupom orgánov činných v tomto trestnom konaní vznikli následky v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom živote, ktorými by mu mala byť priznaná nemajetková ujmy vo vyššej miere ako ju stanovil prvostupňový súd. Priznanie nemajetkovej ujmy pritom nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Žalobca v písomne podanom vyjadrení uviedol, že nemôže súhlasiť s tvrdením žalovaného, ktorý vo svojom vyjadrení k odvolaniu uvádza, že údajne nedošlo v dôsledku trestného stíhania k negatívnym vplyvom v rodinnom živote žalobcu dôvodiac, že žalobca mal údajne vzťah s priateľkou ukončiť ešte pred začatím trestného stíhania. Ako však vyplýva z vykonaného dokazovania - z výsluchu svedkyne G. B. jednoznačne vyplynulo, že spolu prestali žiť až po začatí trestného stíhania žalobcu, kedy sa správanie žalobcu zhoršilo natoľko, že musel opustiť spoločnú domácnosť. Nie je preto pravdou, ako nesprávne ustálil súd prvej inštancie a ako vo svojom vyjadrení uvádza žalovaný, že matka dieťaťa žalobcu vyhodila zo spoločnej domácnosti už v roku 2009. Žalobca s priateľkou po tomto dátume spolužitie obnovili, preto na pojednávaní vznikla nejasnosť ohľadom konkrétnych dátumov. K vyššie uvádzanej argumentácii žalovaného, kde spochybňuje dopad trestného stíhania na rodinný život žalobcu uvádza, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že vzťahy žalobcu s otcom sa od trestného stíhania žalobcu v danej veci zhoršili natoľko, že otec so žalobcom až do jeho smrti vôbec nekomunikoval. Skutočnosť, že vlastný otec žalobcu, s ktorým mal žalobca od malička výborný vzťah, prestal so žalobcom vzhľadom na jeho trestné stíhanie úplne komunikovať, čo trvalo žiaľ až do jeho smrti, možno považovať naopak za najväčšiu ujmu, ktorá žalobcovi v súvislosti s uvedeným vôbec vznikla, nakoľko ide o takú ujmu, ktorá sa už žiaľ vzhľadom na úmrtie otca nedá nikdy napraviť. Okrem toho poukázal i na zhoršený vzťah so synom v súvislosti s trestným stíhaním, kedy sa syn odmietal so žalobcom stretávať. Nie je zrejmé, z akých vykonaných dôkazov malo vyplývať, že žalobca mal údajne problémy s alkoholom už pred začatím trestného stíhania. Naopak, z vykonaného dokazovania - z výsluchu svedkov jednoznačne vyplynulo, že problémy s alkoholom začal mať žalobca až v súvislosti s trestným stíhaním.

14. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodal.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie v odvolaní dotknutých častiach vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňajú popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v dotknutom rozsahu a jemu predchádzajúceho konania.

16. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v odvolaní napadnutom – zamietajúcom výroku II., ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v napadnutom súvisiacom výroku III. o trovách konania § podľa § 388 CSP zmeniť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý

verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej – vyhovujúcej časti (výrok I.) nepreskúmaval, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

17. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi pri výkone verejnej moci čiastočne vyhovel, žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.000,- eur. Vo zvyšnej časti žalobu pokiaľ išlo o uplatnený nárok presahujúci žalobcovi prisúdenú náhradu nemajetkovej ujmy, zamietol a o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žiadnemu zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal, aplikujúc ust. § 255 ods. 1 CSP.

18. Odvolateľ (žalobca) v zmysle odvolacích námietok vznesených prostredníctvom jeho právneho zástupcu, uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (nesprávne skutkové závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti - výrok II. a súvisiacej časti o trovách konania - výrok III), v konkrétnej namietajúcej nesprávne vyhodnotenie skutkových okolností rozhodujúcich pre výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy ako i nesprávne závery o náhrade trov konania.

19. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

20. V ďalšom odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu rozhodnutie primárne v časti o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže k nemu smerovala ťažisková časť odvolacích námietok odvolateľa a to z hľadiska možného naplnenia produkovaných odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

21. Nesprávny skutkový záver (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa kritérií daných ust. § 191 CSP, vychádzajúc z ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Podľa § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

23. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca okrem konfliktného vzťahu s otcom a nepohody v dôsledku stresov z eventuálnych následkov trestného konania, trvajúceho takmer 6 rokov neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal žiadne závažné následky, ktoré mali žalobcovi v tejto súvislosti vzniknúť v súkromnom živote, v pracovnom živote a v spoločenskom uplatnení. Zdôraznil postoj žalobcu, ktorý sa do tejto situácie dostal sám vlastnými rozhodnutiami a životným štýlom, preto žalobcovi priznal

nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- eur. Záverom uviedol, že žalobca mal problémy s alkoholom ešte pred začatím trestného stíhania, nie je však zrejmé, v akom rozsahu, keď žalobca v konaní nepredložil lekárske správy preukazujúce príčinnú súvislosť s trestným stíhaním a zvýšeným požívaním alkoholu.

24. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda ak je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné, ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.

25. Určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia takých individuálnych, jedinečných okolností každej prerokovávanej veci, ktoré sú spravidla neopakovateľné a nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. V dôsledku toho bolo na žalobcovi, aby preukázal svoje tvrdenia pri posúdení, že v dôsledku trestného stíhania trvajúceho 6 rokov došlo na strane žalobcu v spoločenskom, pracovnom osobnom živote k takým negatívnym dôsledkom, že rozsah náhrady škody spôsobenej žalovaným je spôsobilý priznať žalobcovi celú uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy.

26. Základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (G. A., Dukazní břemeno v civilním soudním řízení, 1.vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Pokiaľ ale súd na základe vykonaných dôkazov zistí skutkový stav a v rámci voľnej úvahy dospeje k záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany v spore, rozhodne vo veci samej na základe zisteného skutkového stavu, t.j. neuplatnia sa pravidlá dôkazného bremena.

27. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Odvolací súd má za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, aká ujma vznikla žalobcovi v dôsledku trestného konania v pracovnom živote, v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, skutočnosť, že syn žalobcu vnímal zmenu správania žalobcu a odmietal ho navštevovať, čo viedlo k nadmernému požívaniu alkoholických nápojov.

28. Predmetom posudzovania v odvolacom konaní bola primeranosť výšky žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej mu zásahom do jeho osobnostných práv nezákonným rozhodnutím. V posudzovanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami nie je sporné, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu súdu /vzneseniu obvinenia a trestnému stíhaniu/, v dôsledku ktorého bol žalobca trestné stíhaný od 26.11.2015, kedy došlo k vzneseniu obvinenia žalobcu za obzvlášť závažný zločin podvodu v spolupáchateľstve ako i skutočnosť, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín dňa 04.02.2021 z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

29. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieťa do psychickej sféry subjektu a jej zmyslom je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia rodinného života . Náhradu nemajetkovej ujmy

v peniazoch môže súd priznať vtedy, ak by sa samotné konštatovanie porušenia práva nejavilo ako dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo je dané intenzitou zásahu okolností, za ktorých k nemu došlo, ako aj stupeň negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva v individuálnych okolnostiach každého prípadu. Ide o zásah a ujmu na nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale tiež iných hodnôt, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka, ako je rodinný život, neistota. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek, prípadne kumulatívne aj všetky, sú negatívne dotknuté, je namieste záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej ujmy došlo. Intenzita zásahu týchto hodnôt priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadostučinenia. Je pritom potrebné vychádzať z toho, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti.

30. Súd prvej inštancie správne poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26P/21/2016 (bod 14. odôvodnenia rozhodnutia), kde z obsahu zápisnice zo dňa 17.02.2017 jednoznačne vyplýva, že žalobca v konaní vypovedal, že s matkou maloletého nežijú v spoločnej domácnosti asi 8 rokov, t.j. od roku 2009 a správne uzavrel, že dôvodom rozpadu vzťahu s matkou maloletého bolo podľa výpovede svedkyne G. B. správanie žalobcu, ktorý sa začal flákať, požíval alkohol, nenesil domov peniaze, o nič sa nestaral, na domácnosť neprispieval, preto odvolacia námietka žalobcu, že s priateľkou prestal žiť až po začatí trestného stíhania, nie je dôvodná. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že z výpovede svedkyne G. B. jednoznačne vyplynulo, že prestali spolu žiť až po začatí trestného stíhania, kedy sa správanie žalobcu natoľko zhoršilo, že žalobca musel opustiť spoločnú domácnosť a po tomto dátume spolužitie obnovili, preto na pojednávaní vznikla nejasnosť ohľadom konkrétnych dátumov, odvolací súd uvádza, že námietka žalobcu je v tomto smere zjavne nedôvodná. Žalobca mal možnosť, v priebehu výsluchu svedkyne odstrániť tento rozpor, čo však nespravil a preto táto skutková okolnosť zostala len v rovine ničím nepodložených tvrdení s cieľom priniesť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie.

30. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca okrem konfliktného vzťahu s otcom a nepohody v dôsledku stresov z eventuálnych následkov trestného konania trvajúceho takmer 6 rokov, neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal žiadne závažné následky, ktoré mali žalobcovi v tejto súvislosti vzniknúť v súkromnom, pracovnom živote či v spoločenskom uplatnení. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, o ujmu akej intenzity ide, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal, čo v predmetnom konaní splnené nebolo. Žalobca v konaní uvádzal, že v dôsledku ukončenia spolužitia s matkou maloletého dieťaťa začal vo zvýšenej miere požívať alkoholické nápoje. Ani toto tvrdenie žalobca nepreukázal, keď v konaní nepredložil lekárske správy preukazujúce príčinnú súvislosť s trestným stíhaním a zdravotným stavom. Súd prvej inštancie vykonal dopyt na sociálnu poisťovňu za účelom zistenia zamestnávateľov žalobcu, pričom žalobca ani netvrdil, že došlo k ujme v jeho pracovnom živote.

31. Odvolacia námietka žalobcu poukazom na postoj žalovaného v konaní, ktorý, podľa vyjadrenia žalobcu namietal, že žalovaný v priebehu celého konania nespochybnil skutkové tvrdenia žalobcu, preto je potrebné ich považovať za nesporné, nie je dôvodná. Ako vyplýva z obsahu spisu, č.l. 44, žalovaný už v písomne podanom stanovisku k žalobe, v rámci svojej procesného útoku uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikli následky v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom živote a priznanie nemajetkovej ujmy nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Uzavrel, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Aj v ďalšom vyjadrení žalovaný namietal nepreukázanie žalobcom tvrdených skutkových okolností. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca sa v konaní obmedzil na všeobecné tvrdenia, bez uvedenia relevantných skutkových okolností a obrana žalobcu spočívala v kritike postoja žalovaného v konaní bez vecnej argumentácie.

32. Odvolací súd s poukazom na správne právne závery súdu prvej inštancie pri určení výšky nemajetkovej ujmy poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, kde súdy posudzovali každý prípad jednotlivo vo svojich rozhodnutiach nasledovne: Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 27. apríla 2006, sp. zn. 4 Cdo 171/2005 konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne

a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Danou problematikou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj v rozhodnutí zo dňa 31. júla 2012, sp. zn. 6 Cdo 37/2012, v ktorom dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnáť sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach- v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na Nález ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. decembra 2006, sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok ESLP zo 17. júla 2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2013, sp. zn. 6 MCdo 15/2012 dospel súd k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Súd sa musí zaoberať napríklad aj otázkami, v čom je nemajetková ujma žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote spôsobená nezákonným rozhodnutím väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, respektíve s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania.

33. V ďalšom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 7. augusta 2018, sp. zn. 3 Cdo 7/2017 pri riešení predmetnej otázky poukázal na judikatúru ESLP, podľa ktorej náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko).

34. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca okrem konfliktného vzťahu s otcom a nepohody v dôsledku stresov z eventuálnych následkov trestného konania trvajúceho takmer 6 rokov, neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal žiadne závažné následky, ktoré mali žalobcovi v tejto súvislosti vzniknúť v súkromnom, pracovnom živote či v spoločenskom uplatnení. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, o ujmu akej intenzity ide, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal, čo v predmetnom konaní splnené nebolo. Žalobca v konaní uvádzal, že v dôsledku ukončenia spoluzitia s matkou maloletého dieťaťa začal vo zvýšenej miere požívať alkoholické nápoje. Ani toto tvrdenie žalobca nepreukázal, keď v konaní nepredložil lekárske správy preukazujúce príčinnú súvislosť s trestným stíhaním a zdravotným stavom za situácie, že v konaní boli jednoznačne preukázané také skutkové okolnosti, vyplývajúce z konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26P/21/2016, ktoré tvrdenia žalobcu jednoznačne vyvracajú. Súd prvej inštancie vykonal dopyt na sociálnu poisťovňu za účelom zistenia zamestnávateľov žalobcu, pričom žalobca ani netvrdil, že došlo k ujme v jeho pracovnom živote.

35. Odvolacia námietka žalobcu poukazom na postoj žalovaného v konaní, ktorý, podľa vyjadrenia žalobcu namietal, že žalovaný v priebehu celého konania nespochybnil skutkové tvrdenia žalobcu, preto je potrebné ich považovať za nesporné, nie je dôvodná. Ako vyplýva z obsahu spisu, č.l. 44, žalovaný už v písomne podanom stanovisku k žalobe, v rámci svojej procesného útoku uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikli následky v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom živote a priznanie nemajetkovej ujmy nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Aj v ďalšom vyjadrení žalovaný namietal nepreukázanie žalobcom tvrdených skutkových okolností. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca sa v konaní obmedzil na všeobecné tvrdenia, bez uvedenia relevantných skutkových okolností a obrana žalobcu spočívala v kritike postoja žalovaného v konaní bez vecnej argumentácie.

36. Žalobca neuviedol také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie žalobcom uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy, teda zásah, ktorý by skutočne vyvolal následnú reakciu v súkromnom, pracovnom, spoločenskom živote vrátane kvality života, a tieto tvrdenia by boli následne preskúmateľné súdom, keď žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia, bremeno dôkazu. Žalobca v konaní nepreukázal, že v dôsledku jeho nezákonného trestného stíhania došlo k vážnemu zásahu do dobrej povesti žalobcu a zanechalo to negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote, teda okolnosti tak neopakovateľné, nezameniteľné a individuálne, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku II., podľa ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí o náhrade trov konania nepostupoval správne, nakoľko predmetom konania je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

39. Zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. „Úspech vo veci“ súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. CSP nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Zásadu úspechu vo veci podľa nového procesného predpisu - CSP však tiež treba uplatniť aj na konanie, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V tomto prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko ho nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Žalobca aj v tomto prípade má nárok na náhradu trov konania, keď úspech vo veci súd skúmal čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

40. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku III. zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

41. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, v poukazom na čiastočný úspech oboch strán sporu v odvolacom konaní.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).